

VOJTINA ÖRÖK

HA

Magyarországra jössz,
menj ki a pesti Duna-partra.
A Parlament fordul egy kicsit,
de még előnyös szögből látszik
a Vár, a Citadella,
a Szabadság-szobor,
amit csak sörnyitónak hívunk,
de szívünkhöz nőtt, akár a krigli.
Jelzi a naplementét, a súlya birodalmi.
És akkor láthatod.
E kívül nincs számunkra látvány.
Aztán ülj le a szobor mellé,
valami gond görbül
sovány és csontos hátán.
Mereng.
De téged ne ringasson el,
ne rántson el a folyó mocska.
Az eget nézzed:
a Nap most száll le a Városmajorba.
Homály és alkony.
Tömörebb sötét.
A pesti parton elhagyott cipőkre
még egy utolsót néz a nappal.
Lépcső kalappal.
A csend talapzata.
Mi nem szeretjük, csak az estét.
Mikor a könnyű agyvérsegenység
leszáll, és nélkülünk tapasztal
létet a lélek és az agy.
Mi álom nélkül alszunk,
mikor lemegy a nappal és a Nap.